

ærede Justitsminister sig i Landstingets Møde den 5. April 1916. Den højtærede Justitsminister sagde med Hensyn til en Kommission til Overvejelse af Politiforholdene, at det beroede paa ganske ekstraordinære Forhold, at en saadan Kommission ikke allerede var blevet nedsat, men at Kommissionen skulde blive nedsat, saa snart det paa nogen Maade var muligt. Og derefter fortsatte den højtærede Justitsminister, at akkurat det samme maatte han sige med Hensyn til en Kommission til at overveje Spørgsmaalet om Retsbetjentfuldmægtigenes Adgang til at drive privat Erhverv. Den højtærede Justitsminister tilføjede saa, at han maatte forbeholde sig sin Afgørelse af, om man vilde nedsætte en Kommission til Overvejelse af Politivæsenets Forhold og een til at overveje Spørgsmaalet om Retsbetjentfuldmægtigenes Adgang til privat Praksis, eller om man hellere skulde nedsætte en eneste Kommission, der skulde overveje begge disse Spørgsmaal. Saa vidt mig bekendt, er der senere blevet nedsat en Kommission til at overveje Politivæsenets Ordning, men derimod er der endnu ikke blevet nedsat en Kommission til at overveje Spørgsmaalet om Retsbetjentfuldmægtigenes Adgang til privat Praksis. Da jeg nu ved, at dette sidste Spørgsmaal og denne Kommissions Nedsættelse rundt omkring i Landet omfattes med megen Interesse, vil jeg tillade mig at spørge den højtærede Justitsminister, om det kan ventes, at Kommissionen vil blive nedsat i den nærmeste Fremtid. Jeg ønsker imidlertid straks at tilføje, at jeg ved det, jeg her har sagt, aldeles ikke har ønsket at tage Parti med Hensyn til Realiteten, jeg siger intet om, hvilket Resultat jeg kunde ønske eller vente af Kommissionens Arbejde. Jeg ved, at der kan anføres vægtige Grunde for at sætte Retsbetjentfuldmægtigenes paa fast Gage og forbyde dem at have privat Praksis, men jeg ved ogsaa, at der kan anføres Grunde for det modsatte, ikke blot Grunde af Hensyn til de vedkommende Fuldmægtige, men ogsaa Grunde af Hensyn til Staten, idet det nemlig vilde medføre en overordentlig betydelig Byrde for Statskassen, hvis alle Retsbetjentfuldmægtige skulde sættes paa fast Gage, og man vilde forbyde dem at have privat Praksis. Og selv om man saa

ogsaa kom til det Resultat, at den Reform at sætte Fuldmægtigenes paa fast Gage burde foretages, kunde jeg tænke mig, at man alligevel vilde finde det rigtigt at udsætte Reformens Ikrafttræden, indtil Retsreformen er traadt i Kraft; jeg kunde ogsaa tænke mig, at man kom til det Resultat, at Spørgsmaalet maatte hvile, indtil man saa, hvorledes Forholdene udviklede sig, naar Retsreformen er traadt i Kraft. Men alle disse Spørgsmaal maatte det vel netop være Kommissionens Sag at overveje, og derfor vil jeg for mit Vedkommende finde det meget heldigt, om Kommissionen blev nedsat, saa kan vi altid tale om Realiteter, naar Kommissionens Betænkning foreligger.

Ejsing: Som Medlem af Jernbanaeraadet har jeg Lyst at føje et Par Bemærkninger til, hvad det ærede 3die kongevalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) sagde. Jeg synes, at det er noget uklogt af Ministeren at stille os fuldstændig udenfor; naar et saadant Udvalg ikke har Lov til at bestille noget, er det ikke sært, at det bliver lidt gnavent, især i disse arbejdsløse Tider. Dette: Vi alene vide, som Ministeren fremsatte, synes mig ikke ganske at stemme med, hvad der passer sig for en demokratisk Minister, selv om der maaske altid kan komme et og andet frem, ogsaa i dette Ministerium, som er i Samklang med: Vi alene vide. Selvfølgelig ved vi godt, at Ministeren er klogere paa Jernbanesager, end vi andre er og kan være, og at han har ignoreret de Meninger, vi har, det ved vi ogsaa nok, men jeg synes ikke, at det er klogt at gøre det. Der kommer mange Klager til os over, at den nye Ordning ingenlunde er bedre end den gamle, Klager baade fra Folk i Jernbanens Tjeneste og fra private. Vi hører, at denne nye Ordning skal være baade dyrere og daarligere end den gamle, ja, Generaldirektøren har offentlig erklæret, at Statsbanerne ikke er blevet det, som man talte saa meget om under Sagens Behandling, nemlig en Forretning, i alle Tilfælde er det blevet en daarlig Forretning. Jeg vil derfor gentage, at jeg synes ikke, at det er klogt af Ministeren, selv om han maaske nok har Ret til det, stadig væk at holde os udenfor disse Ting. Maaske Ministerens Bedreviden kunde oplyse os og derigennem Befolkningen om, at den